

[J. O. Krag.]

ninger kan ikke være afgørende for os, ikke engang vejledende. Men selvfølgelig kunne hr. Bilgrav-Nielsen have spurgt sig for; så havde han ikke løbet sig den støver i livet at bygge sit indlæg op på forkerte forudsætninger.

Ja men finder vi da ikke, at det er forargeligt, at der spares 125 mill. kr. på forsvaret? Nej, jeg kan forsikre for, at det finder vi ikke, og jeg kan tilføje, at vi er ikke engang særlig imponerede af denne besparelse.

Hvad er formålet for socialdemokratiet med at rejse denne forespørgselsdebat her i tinget? Ja, det er allerede fremgået med al klarhed af hr. Grams indlæg; det er at få klarhed, få klarhed over, hvad der skal spares i år, og hvad der i fortsættelse heraf skulle spares i de kommende finansår, samt at sammenholde klarhed over disse spørgsmål med den politik, det radikale venstre lagde op for vælgerne før valget og under valgkampen, og derefter spørge, om der er overensstemmelse. Er der overensstemmelse mellem det, det radikale venstre på dette område gik til valg på, og det, der nu gennemføres af den konservative forsvarsminister? Det må være rimeligt at stille det spørgsmål, og jeg synes, vi har fået klarhed.

Vi har fået den klarhed, at vel gennemføres der besparelser på forsvarsbudgettet, men det er begrænsede besparelser, begrænsede i beløb og meget stærkt begrænsede i tid. Hvis jeg har forstået forsvarsministerens, jeg synes i øvrigt klare redegørelse rigtigt, forholder det sig sådan, at man sparer 125 mill. kr. i førstkomende finansår. Man kan diskutere, om det er en reel besparelse. Jeg har indtryk af, at hr. Victor Gram kom til det resultat, at 25-30 mill. kr. var reel besparelse, resten var udskydelser af indkøb, anlæg, materielanskaffelser osv. Jeg har indtryk af, at forsvarsministeren ville sætte beløbet noget højere. Det er jeg ikke tilstrækkelig ekspert til at kunne gå ind i. Det, der er væsentligt for mig, det er, at der altså er tale om en meget begrænset besparelse, og at den kun gælder for ét finansår. Så snart finansåret 1968-69 er passeret, så snart vi skriver 1. april 1969, så er besparelserne slut, så spares der ikke en øre, så har det radikale venstre fået den betaling,

det radikale venstre skulle have for at gå ind i regeringen.

Der er tale om, så vidt jeg kan se, at forsvarsudgifterne i 1968-69 får størrelsen 2.185 mill. kr. — her har jeg trukket de 125 mill. kr. fra; jeg håber, min beregning er korrekt. I det næste finansår stiger de til 2.417 mill. kr., altså en stigning på 232 mill. kr.; så er det ikke radikalt spareår mere, så skal der ikke længere skæres ned på militærudgifterne, så er valgkampens goder og det, man kunne høste ved at gå ind i VKR-regeringen, overstået. Med ét spring går forsvarsudgifterne op fra 2.185 mill. kr. i 1968-69 til 2.417 mill. kr. i 1969-70, altså med 232 mill. kr.

Går vi så videre frem til 1970-71, regner man dér med en stigning til 2.460 mill. kr. i forsvarsudgifterne. I forhold til 1968-69 er det en stigning på 275 mill. kr.; så er det radikale forsvarsspareår virkelig for alvor overstået, og så følger man de budgetter og den stigning i militærudgifterne, som forsvarsministeren jo også med en vis tilfredshed lagde op her.

Det var jo ikke en angrende konservativ forsvarsminister, vi så; det var vel en konservativ forsvarsminister, der følte, at vel havde han måttet betale en sum — den del af de 125 mill. kr., der er reelle besparelser, hvad enten det nu er af størrelsesordenen 25 mill. kr. eller af størrelsesordenen 50 mill. kr. — men når det var overstået, så fik han sine konservative forsvarsmål tilgodeset.

Var det det, vælgerne ventede af at stemme radikalt? Jeg vil betvivle det. Jeg vil tro, man havde fået det indtryk, at der ikke blot var tale om en såre begrænset besparelse for et enkelt finansår, men at det var noget, det radikale venstre ville føre videre fra år til år; sådan måtte man opfatte det, når man hørte de fortrinlige radikale fortalere i radio og fjernsyn og på møder landet over. Sådan tror jeg mange har forstået det, og de, der har stemt radikalt af den grund, vil altså tilsvarende stærkt blive skuffet fra 1. april 1969; så sker der ingen besparelser mere, så sker der kraftige stigninger i forsvarsudgifterne.

Man har under denne debat brugt mange og fine ord om to forhold. Man er gang på gang vendt tilbage til, at det var en histo-